

Hoe nu? De verplichte inenting der schoolkinderen onzedelijk? Dit is toch al een zonderlinge uitlating in verband met den geheelen inhoud dier Memorie. M. i. is de Staat, waar hij tot schoolgaan dwingt, zedelijk verplicht er met alle middelen naar te streven, dat dit schoolbezoek geen gevaar oplevert voor de gezondheid en het leven der kinderen. Dit kan ten opzichte der „kinderpokken” op afdoende wijze slechts geschieden door de inenting te eischen vóór het schoolgaan.

De overige prophylactische maatregelen zijn daartoe niet in staat o. a. omdat het bestaan van pokken vaak in het begin niet ter kennis zal komen van den Burgemeester en verdere autoriteiten. Ten eerste worden de atypische gevallen, zooals zij voornamelijk bij gevaccineerden voorkomen, vaak niet dadelijk gediagnosticeerd en ten tweede verlopen de pokken soms zóó goed-aardig bij hen, dat de patiënten slechts een paar dagen zich onwel gevoelen, hier en daar enkele puistjes krijgen en daardoor zich verbeelden, dat zij slechts een beetje „last van de gal hebben”. In zulke gevallen wordt vaak heelemaal geen geneeskundige hulp gezocht en toch kunnen zulke patiënten de oorzaak eener epidemie worden.

Dr. CHALMERS wijst in zijn ook in dat opzicht zoo leerrijk verslag over de laatste pokkenepidemie te Glasgow er op, dat deze gevallen het grootste struikelblok vormen bij de pogingen, om een epidemie te coupeeren. In zoo'n geval zou een onderwijzer of onderwijzeres een geheele klas kunnen besmetten, als de scholieren niet ingeënt zijn.

Daarom is m. i. schoolplicht zedelijk slechts verantwoord bij vaccinatieplicht. Ook dan zal er met het oog op de overige besmettelijke ziekten genoeg te boeken blijven op de debet-zijde voor de school.

Wil men verder de Overheid wijzen op het wenschelijke, om ook de overige bevolking door de vaccinatie te beschermen en beschermd te houden tegen de pokken, uitstekend. Dit moge uitvoerbaar zijn bij volken, die zooals de Duitschers gewend zijn aan tucht van de wieg tot het graf, ons volk is daarvoor wegens zijn afkeer van dwang, ook waar deze zeer heilzaam zou zijn, voorloopig nog niet rijp. Aan de geneeskundigen de taak, op de beteekenis der inenting voortdurend te wijzen, zooals zij dit nu reeds doen met betrekking tot licht, zuivere lucht, reinheid enz. enz.

Juist door bovengenoemde uitlating zou hier het betere weer de vijand van het goede kunnen blijken, en het belangrijke rapport juist tegenovergestelde uitwerking kunnen hebben als bedoeld wordt. Immers voor de ontworpen vaccinatie-wet is van de tegenwoordige Regeering wel niets te wachten en als de verplichte inenting der schoolkinderen zelfs van geneeskundige zijde onzedelijk genoemd wordt, dan zal er allicht een meerderheid gevonden worden om haar af te schaffen. Zou het daarom niet gewenscht zijn, dat de Commissie zich nader verklaarde omtrent deze uitdrukking die waarschijnlijk door haar wel niet zoo erg bedoeld is, opdat uit het goede niet het kwade voorkome?

C. VAN GELDER.

Groningen, 2 Juni 1903.

Geachte Redactie!

Naar aanleiding van mijn vorige opmerkingen komt Prof. PEKELHARING in het laatste nummer van het *Tijdschrift* met de teleurstellende mededeeling

dat Z. Hooggel. „geen vrijheid zou vinden om *nu* een plaats in het Hoofdbestuur te aanvaarden”. Waarop dit „nu” slaat verklaar ik niet te begrijpen; alleen ben ik gelukkig te weten, dat mijn opmerkingen met deze stemming in geenerlei verband staan. En waar het vragen om opheldering misschien onbescheidenheid zou kunnen zijn, vergun ik mij uitdrukking te geven aan de oprechte hoop dat de Algemeene Vergadering Z. Hooggel. tot andere gedachten moge brengen.

De zienswijze, dat dergelijke mededeeling zonder bezwaar tot de Vergadering had kunnen worden uitgesteld, deel ik niet.

Prof. PEKELHARING is van oordeel dat ik aan de lijst der kandidaten een te groote waarde hecht, zonder echter dit oordeel nader te motiveeren. Vooralsnog deel ik deze meening niet en met groote belangstelling zal ik het bewijs voor dit oordeel tegemoet zien, geput uit de verkiezingen voor het Hoofdbestuur in verband met de kandidaten-lijsten. Waartegen ik echter meen te moeten opkomen, dat is de stelling door Prof. PEKELHARING neergeschreven, dat het vrije mandaat der afgevaardigden zich zou moeten uitstrekken, zelfs tot de verkiezingen van het Hoofdbestuur.

Zeker, in plaats van als uitzondering, neemt art. 36 H. R. het vrije mandaat helaas als regel aan. Doch in het verband met de voorgaande artt. kan dit m. i. alleen slaan op de *voorstellen* ter algemeene vergadering. Verkiezingen voor het Hoofdbestuur vallen daarbuiten en behooren ook daarbuiten te staan. Want de mannen aan wie in de eerste plaats de behartiging van de belangen onzer Maatschappij wordt toevertrouwd, behooren door de geheele Maatschappij, door samenspraak van *alle* leden, in de afdelingen tot groepen vereenigd, te worden verkozen, en niet mag hun mandaat geboren worden uit een samenspraak van een grooter of geringer aantal afgevaardigden ter Algemeene Vergadering. Ik meen ook dat de leden zelve van het Hoofdbestuur daaruit meer eer en meer ruggesteun en kracht zullen putten. Voor mij laat ook een lijst van kandidaten met opgave van het aantal stemmen, geen anderen uitleg toe.

En zijn nu de redenen van Prof. PEKELHARING van zoodanigen aard, dat het vruchteloos is graag gekoesterde wenschen daartegenover te stellen, dan meen ik mij in zooverre te mogen verblijden in de verklaring van zijn hand, in het laatste nummer van het *Tijdschrift*, dat daardoor dan de afdelingen die zijn candidatuur voorstonden, de gelegenheid is gegeven, opnieuw van hun wenschen in zake deze Hoofdbestuur-verkiezing blijkt te geven, een zaak van groot gewicht, waarop zij alle recht hebben.

J. A. SCHUTTER.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **Besmette dekens.** In den haven van Londen waren in April aan boord van de *Cornwall* tien gevallen van typhus voorgekomen, nadat eenigen tijd te voren een zeker aantal dekens in gebruik waren gekomen. Op deze dekens bevonden zich verdachte vlekken en Prof. KLEIN